

Kerstverhaal: De Vrek (Nederlandse vertaling)

Door: Hilly Keitz

Na een lange warme zomer is de herfst vroeg ingevallen met veel regen en wind. Dat heeft, voor wie het wil zien, ook toch wel veel bekoring. Maar Baron van Stiekema ziet dat helemaal niet. Die is veel te veel met zichzelf bezig en met al zijn geld en bezittingen. Hij is altijd aan het sparen en aan het oppotten. Te gierig om een dubbeltje uit te geven. Terwijl hij misschien wel helemaal niet weet hoeveel hij heeft. Wel zoveel om niet alles op te maken. Hij is nooit getrouwd geweest. Dus heeft hij ook geen kinderen. Kinderen? Bah, die vertrappen de oprijlaan en klonteren met modderige voeten over zijn bordes om met vieze vingers op zijn mooi gepoetste bel de drukken. Dan moet de werkster weer komen om alles schoon te maken. En dat kost weer geld, waar het wel zonder kan. Nee, kinderen daar moet je hem niet mee aankomen. Hij is liever alleen.

Het is straks ook Sint Maarten. Hij zal wel weer net als alle voorgaande jaren de deur dicht houden en de verlichting uit. Dan is het net alsof hij niet thuis is. Bah. Al dat gebedel bij de deur met een lampion. Wat een flauwekul. Dat past niet bij rijke mensen.

Zo mijmert hij verder en valt voor de zoveelste keer weer in slaap om met een schrik wakker te worden van een klap tegen zijn raam. Hij moet toch maar eens even kijken, wie zo brutaal is en het lef heeft om op zijn erf te komen. Hij had er wel eens over nagedacht om een waakhond aan te schaffen. Maar zo'n dier is ook niet goedkoop en die moet ook weer eten hebben en alles wat er bij komt kijken om een hond goed te verzorgen. Nee, dat had hij maar niet gedaan. Zo is het beter.

Buiten is niemand te zien. Dus dan maar weer naar binnen. Terwijl hij het bordes weer opklimt hoort hij een zacht getjilp van een vogel. Het komt onder het raam vandaan. Daar ligt een lijster. Die is natuurlijk tegen het raam gevlogen en heeft zich pijn gedaan. Nou, die moet zich maar zien te redden en hij zal ook wel vogelfamilie hebben die hem zullen helpen. Dus Baron van Stiekema klimt het bordes weer op. Maar halverwege kijkt hij nog een keer naar de vogel die maar blijft piepen. Baron blijft in tweestrijd staan. Wat moet hij hier nu in de regen? Hij kan het diertje toch niet helpen. En bovendien krijgt hij daar vuile handen van.

Toch gaat hij weer terug naar de vogel, die hem zo angstig aankijkt, dat hij opeens al zijn schroom laat vallen. Het is net alsof er een knop in z'n binnenste wordt omgedraaid. Hij pakt met een onhandig gebaar de lijster op. Heel voorzichtig, want zo'n fragiel diertje kun je zo maar dood drukken. Een vleugel hangt er slap bij. Wat moet hij ermee? Hij praat zacht sussende woordjes en voor dat hij er erg in heeft is hij met de vogel in zijn handen het bordes alweer opgelopen en zegt: "Ga maar met mij mee naar binnen, dan zal ik kijken wat ik voor jou kan doen". Een heel vreemd gevoel dat hij helemaal niet thuis kan brengen overvalt hem. Het is een gevoel van vrede en menselijke emotie. Wat voelt dat plezierig en licht. Het is net alsof de vogel in zijn hand dat ook voelt. Hij wordt veel rustiger en piept niet meer. Maar die gebroken vleugel moet toch hersteld worden. Want een vogel moet kunnen vliegen.

Hij moet de dierenarts maar eens bellen, want zelf ziet hij geen mogelijkheid om het dier te helpen. Maar een dierenarts kost geld. Dus maar niet aan beginnen. Bij die gedacht verdwijnt dat warm blijde gevoel opeens weer. Hé wat jammer! Er is niks aan te doen.

Hij is alweer bij de voordeur om de vogel naar buiten te brengen als de lijster ineens weer begint te piepen en hem aankijkt met die ronde kraalogen. Opeens is daar het geluksgevoel weer. Nog sterker als eerder. En ongemerkt, voor dat hij er erg in heeft, staat hij weer binnen met de vogel. Als in trance pakt hij met zijn vrije hand de telefoongids en bladert op zoek naar het nummer van de dierenarts die

dicht in de buurt woont. Of hij met de lijster langs wil komen vraagt de assistente. En zo loopt meneer de Baron met de vogel in de hand in de stromende regen naar de dierenarts. Het doet hem helemaal niets wat de mensen ervan zeggen, want hij voelt steeds dat overweldigende geluksgevoel.

De arts zet de vleugel recht en verbindt het op een ervaren manier en vraagt wat hij verder met de vogel van plan is. Het dier kan eventueel naar een vogelopvangtehuis een eindje verderop. Want hij moet eerst genezen voordat hij weer naar buiten kan. Hij belooft de dierenarts dat hij voor zijn vogelvriend zal zorgen tot hij weer helemaal beter is. De dierenarts weet niet wat hij hoort. Meneer de Baron die altijd te hooghartig is om een mens te groeten, laat staan een vogel te verzorgen. Maar de dokter z'n verbazing kent geen grenzen als de Bron vraagt naar de kosten en hem grift het bedrag betaald en met de vogel vertrekt, met de belofte over twee weken weer langs te komen voor controle. Stom verbaasd kijkt hij hem na. Is dat nou die zure kerel, die gierigaard, die kinderhater? Dat is niet te begrijpen. De mond valt hem ervan open. Maar afwachten hoe dat verder afloopt.

Weer thuis gekeerd is er een probleem. Waar moet hij de vogel laten? Hij heeft beloofd er goed voor te zorgen en dat hij ook doet! Hij begint er zelfs aardigheid aan te krijgen. Terwijl de tijd anders voorbijkruipt, zijn de laatste uren omgevlogen. Nu heeft hij aanspraak in huis en begint hij vriendschap te voelen voor een levend wezen. Hij denkt: er is toch meer op de wereld als geld, goud en macht. Hij betrapt zich erop dat hij zachtjes begint te fluiten, waar de vogel prompt met 'piep' op reageert. Zo ontstaat er echt contact.

Hij zoekt een grote kartonnen doos, pakt de eerste de beste badhanddoek (met het familiewapen erop) en vouwt die zo dat hij precies in de doos past en zet de vogel erin. Zo beleven ze samen twee prachtige weken, waarvan hij zich het bestaan ervan niet kon voorstellen. Wat geeft het hem een goed gevoel om voor een levend wezen te zorgen.

Lichtvoetig loopt hij met zijn vogelvriend weer naar de dierenarts die hij heel vriendelijk: "goedemorgen" wenst. De vleugel mag uit het verband. Die is zo goed als genezen. Alleen staat het een klein beetje scheef. Meneer Baron mag de vogel weer z'n gang laten gaan. Maar moet hij hem nu weer laten vliegen? Maar hij wil hem niet missen. Dat kan toch niet? Ja meneer Baron, zo is het leven: Geven en nemen.

Thuis pakt hij de vogel in zijn handen en streelt hem met z'n wijsvinger over het zwarte kopje met de twee kleine kraalooogjes erin. Zijn kameraad. Hij opent de tuindeuren en laat zijn zachte greep op de vogel los en, o wonder, hij blijft in z'n hand zitten en vliegt niet weg! Hij zet hem voorzichtig in het gras en laat de doos buiten staan, zodat hij vannacht daarin lekker warm kan slapen.

Het eerste wat hij de volgende morgen doet is kijken of zijn vriend er nog is. Maar die is er niet. Zou dat komen omdat meneer de Baron zo lang heeft geslapen? Hij begrijpt er niets van. Anders is hij voor dag en dauw wakker. En precies nu heeft hij zich verslapen. Maar dat fijne gevoel is er gelukkig nog. En toch heeft hij een beetje een verlaten gevoel. Zijn maatje is er niet meer. Dat kan helemaal niet meer. Na alles wat hij heeft beleefd kan hij niet meer alleen zijn.

Het is nu kort voor Sint Maarten en hij is weer zo eenzaam als altijd en bedenkt dat je zelf moet werken aan geluk en gezelschap. Hij speelt met de gedachte om wat te bedenken om dat doodse gevoel kwijt te raken. Zo goed als je met dieren vriendschap kunt sluiten, kun je dat ook met kinderen doen. Hij gaat naar de winkel en koopt allerlei lekkere dingen en een lampion. Kijken of zijn plannetje wil lukken.

Op 11 november brandt er in het kasteeltje overal licht. Er staat een grote mand met lekkers in de hal en er hangt een brandende lampion aan de poort bij de oprijlaan. Er zijn veel kinderen bij hem

geweest. Als hij terugkijkt aan die stralende kindergezichtjes maakt hem dat helemaal blij en warm van binnen. Het geluksgevoel is helemaal terug.

Met kerst heeft hij samen met de werkster een groot feest georganiseerd voor alle kinderen uit de buurt. Hij heeft heel veel cadeautjes samen met de werkster uitgezocht en voor elk kind is er een pakje met warme chocolademelk en kerstkransjes. En natuurlijk staat er een mooi opgetuigde kerstboom!

Als ze samen een kerstversje zingen: "Stille Nacht, Heilige Nacht" gebeurt er een wonder! Hij kan niet zingen, dus hij fluit het mee. Opeens wordt er op het raam getikt. Een van de kinderen zegt: 'Kijk eens meneer Baron, er zit een lijster met een kromme vleugel en hoor hem, hij zit op de vensterbank met ons mee te zingen!' Het hart van Baron van Stiekema begint te bonzen. Daar zit z'n maatje samen met hem en alle buurtkinderen 'Stille Nacht' te zingen en kerst te vieren. Een traan pinkt in z'n ooghoek en drupt langzaam langs zijn gelukkig en dankbaar gezicht.